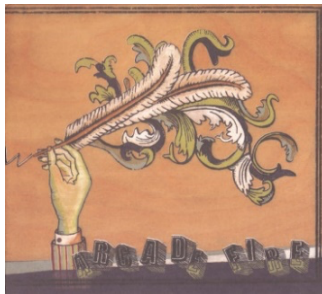




2004 – 2009

31 = **Arcade Fire** – Rebellion (Lies) – (2005 - Geen Top 40 notering)
In 2007 was ik in de Canadese stad Montreal om daar The Police te zien. The Police gaf een reünie tour die in 2007 de Verenigde Staten en Canada aandeed, in 2008 werd de oversteek naar Europa gemaakt en zag ik ze zodoende ook in de Amsterdam Arena.

Montreal is (was?) de thuisbasis van het Indie gezelschap Arcade Fire. Arcade Fire maakt muziek dat in het verlengde ligt van de New Wave uit de jaren 80, maar dan wel in het nu. Het is niet een traditioneel drum, bas, gitaar, zang gezelschap, maar er wordt doorgaans een scala aan instrumenten aangerukt. De basis van Arcade Fire wordt gevormd door het echtpaar Win Butler en Régine Chassagne. Hij, met een rock achtergrond, zij met een jazz/avant garde achtergrond. En dat levert dus prachtige muziek op.



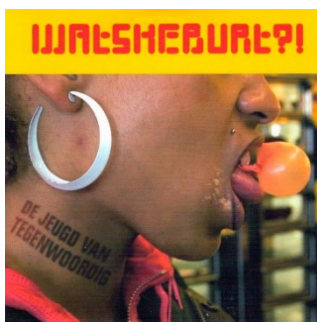
Aangezien ik meerdere dagen in Montreal was ging ik natuurlijk op zoek naar wat platenwinkels en vond er een aantal, waaronder Cheap Thrills, iets buiten de winkelstraten. Een onafhankelijke platenwinkel met een enthousiaste eigenaar. Ik rekende er 3 7" singles af van Arcade Fire en hij wist me te vertellen dat de bandleden hun eerste E.P. nog zelf naar zijn winkel kwamen brengen. De eerste platen die de groep uitbracht waren op het kleine label Merge. Maar dat had toch zomaar het label Arts & Crafts kunnen zijn. Ook Canadees. Het label waarop het Gezelschap Broken Social Scene haar platen op uitbrengt. Zowel van de groep zelf, als de soloalbums van nagenoeg alle leden. De Broken Social Scene namen Kevin Drew en Brendan Canning klinken bij de Indie liefhebbers wellicht als bekend, (Leslie) Feist is veruit de bekendste. Die trekt Paradiso makkelijk vol. Daar zag ik haar nooit, maar wel in de Melkweg een paar honderd meter verderop.



Indie dus. Een verzamelnaam voor groepen die hun materiaal of zelf uitbrengen of op kleine onafhankelijke labels. Dat gaat vaak goed, totdat er wel een "groot" label interesse gaat tonen. Ga je dan concessies doen

of niet?

Het debuutalbum Funeral uit 2004 (in Europa 2005) is naar mijn mening een van de beste debuutalbums ooit. Ik zag de groep een keer, in de Heineken music hall. Volle bak, prachtig optreden. Eén nadeel als je in Canada platen koopt: De prijs die op de platenstickers zit is niet de prijs die je bij de kassa afrekent. Pas daar rekenen ze er BTW bovenop. Nou vooruit dan, twee nadelen: Montreal is Franstalig. Ik niet.



32 = **De jeugd van tegenwoordig** – Watskeburt?! (2005 - 3 weken op de 1^e plaats in de Top 40)

De Nederlandse rap en hiphop cultuur. Het zou in die tijd een aardverschuiving geven in de hedendaagse popmuziek. Daar waar die toch gedomineerd werd door gitaren, bas drums, toetsen en zang kwam er vanzelf een tegencultuur op gang. Ik vergelijk het zelf maar een beetje met de jaren 70, waar de punkmuziek hetzelfde deed.

Jongeren die elkaar opzoeken thuis of in jeugdhonken, straattaal bezigen en daar raps van maken. Snel uitgesproken tekstzinnen op slechts een beat. En er waren kwamen er veel op die dat kunstje heel goed konden.

Ali B. is er een van, maar de heren die De jeugd van tegenwoordig

vormen ook. Willie Wartaal, Vieze Fur en Faberyayo. De echte namen zijn in die muziekcultuur vreemd. Het genre werd mega-populair en dat is gebleven. Watskeburt?! was een dijk van een hit en al snel klopten de festivals aan die jongens daar wilde laten spelen. En ook dat is gebleven.

Het is mijn genre niet, maar ik vind 't prachtig als ziet dat bij die jaarlijkse Vrienden van Amstelconcerten reeks de hiphoppers, rappers, zangeressen, rockers en levensliedzangers bij wijze van spreken hand in hand op het podium staan en elkaars liedjes vertolken. Dat kan toch nooit slecht zijn?

Tegenwoordig zie ik die Vieze Fur wel eens op de televisie voorbij komen in zo'n reisprogramma op NPO 3 op zondag. Hij gaat dan op reis en maakt er een Video log over. Maar het kan aan mij liggen, die gozer is als hij normaal praat niet te verstaan. Ook deed hij mee met het populaire programma

Expeditie Robinson, waar zijn kompaan Willie Wartaal ook aan meedeed. Die ging kansloos ten onder.

Er verschenen tot op heden 8 albums van De jeugd van tegenwoordig en vele digitale singles. Digitaal ja, want de geluiddrager lijkt zijn beste tijd te hebben gehad. In ieder geval qua singles. Muziek streamen is normaal geworden.

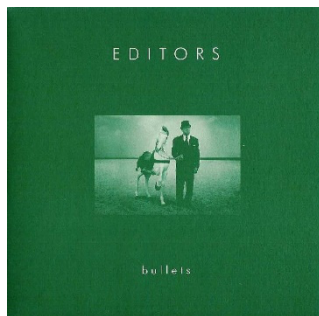


33 = **Editors** – All Sparks (2006 - Geen Top 40 notering)

Ergens 2005 was ik aan het struinen in platenwinkel Concerto in de Utrechtse straat, Amsterdam. Er stond muziek op. Natuurlijk staat er in een platenwinkel muziek op. Maar deze muziek zoog me zo naar de kassa. Ik had al wat uitgezocht ook en toen ik dat stapeltje op de toonbank deponeerde zei ik tegen de winkelbediende dat datgene wat opstond er ook wel bij mocht. Hij liet me het hoesje zien en zei dat ze die Cd vandaag binnen hadden gekregen. Dat was het debuutalbum van de Engelse groep Editors. En om dat album buiten het Verenigd Koninkrijk te promoten werd deze beperkt uitgegeven als 2Cd met als extra de 6-track Cd Cuttings. Een Cd met zogenaamde B kantjes, wat dat mijns inziens zeker niet zijn. Wat een prachtige plaat was dit, zeg. De groep had goed geluisterd naar new wave acts als Echo & the Bunnymen, The Smiths, Chameleons en Joy Division. Op 30 januari 2006 kwam de groep naar Paradiso en met collega en vriend Martin ging ik er naartoe. Paradiso was die avond stijf uitverkocht en de groep weergaloos. Een set van bij elkaar nog geen uur, de vier muzikanten gekleed in de kleuren zwart en wit en dat waren ook de kleuren van hun instrumenten. Nou ja, kleuren? Meer kleurloos dan. Martin en ik waren echt overdonderd en na het optreden kochten we bij de merchandise stand nog een T-shirt van de groep. Voor de schappelijke prijs van 15 euro.

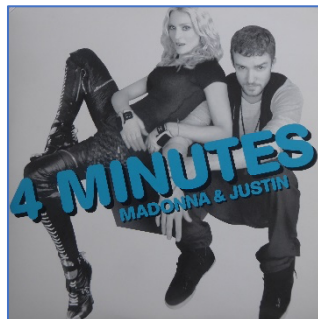


In oktober 2007 zag ik de groep wederom in Paradiso, net na het verschijnen van hun tweede plaat. In maart 2008 was de Heineken Music Hall (de huidige AFAS live) het podium van de groep. Toen ik daar na het optreden nog even bij de merchandise stand ging kijken zag ik dat dezelfde shirtjes die ik twee jaar eerder kocht in Paradiso nu 25 euro moesten kosten. Hoezo inflatie?



Overigens staat het debuutalbum van Editors twee keer in mijn platenkast. Een klein jaar nadat The back room op de markt kwam werd deze opnieuw uitgegeven maar dan met als extra-tje een Dvd van het optreden uit Paradiso van 30 januari 2006. Hoor en zie ik daar mezelf niet juichen?

Verder laat ik mij in platenwinkels graag verrassen. Dat wat er gebeurde met de muziek van Editors maakte ik in de jaren 90 mee met een plaat van Monster Magnet bij de reeds ter ziele gegane platenwinkel Get records (ook in Amsterdam) en recentelijk, maart 2023, nog bij King Kong in Leeuwarden met de groep Elder.



34 = **Madonna & Justin** – 4 Minutes (2008 - 2 weken op de 1^e plaats in de Top 40)

Dit is een bijzonder duet. Twee grootheden van twee verschillende generaties. Madonna (1958) en Justin Timberlake (1981). Timberlake brak in de jaren 90 door in de boyband *NSYNC en ging rond 2002 solo, Madonna brak halverwege de jaren 80 door als soloartiest. Hier ging echter wel een en ander aan vooraf. Madonna was al in de jaren 70 met haar carrière bezig, zowel in New York als in Parijs. In de Franse hoofdstad deed zijn al in 1979 auditie bij de Franse zanger Patrick Hernandez die toen net een wereldwijde disco hit had met Born to be alive. Hernandez had al snel door dat dit geen achtergrondzangeres zou

zijn. En dat had hij goed door. Terug in New York belandde zij in de dancescene en in 1983 verscheen haar titelloze eerste album, met deels eigen werk.

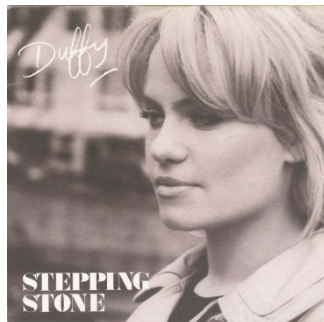
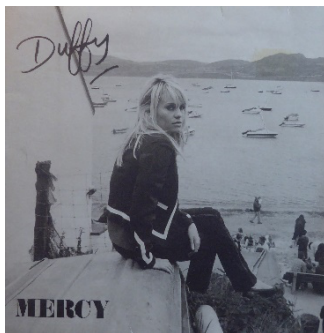


De single Like a Virgin was haar definitieve doorbraak. Met dank aan MTV die de clip vaak uitzond. In 1984 verscheen haar tweede album al. Like a Virgin. De hoes en de titel golden als provocerend, maar met de hulp van Chic gitarist Bernard Edwards scoorde Madonna haar eerste hits.

Madonna is wat dat aangaat altijd met haar tijd meegegaan en een trantsetter als het gaat om mode. Qua muziek wisselt zij ouderwetse disco moeiteloos af met new wave of ballads. Zo nu en dan wordt ze gevraagd voor een filmrolletje. Zo was zij in de James Bond film Die another day te zien als schermlerares Felicity. De soundtrack van de film zingt zij ook. In de film Desperately seeking Susan speelt zij naast de gevierde actrice Rosanna Arquette. Die Rosanna stond model voor de hit van de Amerikaanse groep Toto.

Een minpuntje was Madonna's gastoptreden tijdens het Eurovisie Songfestival in Israël in 2019. Dat was heel slecht, vals en provocerend. Ook zanger Justin Timberlake wist zich niet alleen als zanger in de kijker te spelen, maar ook als acteur. En er is een link tussen Timberlake en Nederland. Zijn eigen platenlabel Tennman records tekende als eerste de Nederlandse artiest zangeres Esmée Denters. In 2007. Denters werd bekend als YouTube artiest. Een internetkanaal waar je je eigen filmpjes wereldwijd kunt delen. Dat pakte voor haar dus goed uit.

In de 40 jaar dat Madonna in de Top 40 actief is zong ze bijna 60 liedjes de Top 40 in. Vijf daarvan bereikten de 1^e plaats, waaronder deze. De andere waren: Hung up, Into the Groove, Who's that girl en Give it 2 me. Madonna is de meest succesvolle soloartiest ter wereld.



35 = Duffy – Mercy (2008 - 2 weken op de 1^e plaats in de Top 40)
De uit Wales afkomstige zangeres Aimée Ann Duffy, kortweg: Duffy, verbaasde vriend en vijand in 2008 met het zeer aanstekelijke Mercy. Yeah yeah yeah.... Een liedje dat swingt en teruggrijpt naar de Motown soulmuziek uit de jaren 60. Het leverde haar een eerste plaats op in de Top 40. Er waren in die tijd meer Britse zangeressen die aan het opkomen waren. De bekendste zijn Adele en Amy Winehouse. De laatste is inmiddels overleden na een kort maar turbulent leven vol drank en drugs. Zij laat dan ook feitelijk maar twee studioalbums na, Frank en Back to black. Adele komt nog terug in een later schrijven.

Het debuutalbum van Duffy, Rockferry schoot ook naar de hoogste regionen in de diverse albumlijsten en er werden in totaal vijf singles van het album getrokken, waarvan ik Stepping stone de mooiste vind. De andere singles van Duffy deden het beduidend minder. Dat deed ook haar tweede plaat Endlessly uit 2010. Die plaat is dan ook een stuk minder dan Rockferry. De perskritieken waren ook niet mals en na deze plaat lijkt het dan ook over te zijn met de zangcarrière van Duffy. Ze was echter nog wel als nachtclubzangeres te zien in de film Legend uit 2015. In 2008 begon ik net weer te daten met Petra, mijn huidige vrouw. Zo nu en dan nam ik een cadeautje mee als ik naar haar huis ging en een van die cadeautjes was de Cd Rockferry van Duffy. Hij viel in smaak. Zelf had ik de plaat op vinyl (Lp) gekocht. Een jaar later woonden we samen. De

Cd ligt beneden, de Lp boven. Makkelijk wel.

Jan Bakker, IJmuiden, 30 en 31-03-2023